

Arrest

nr. 270 156 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders: X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoeye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarig kind X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 november 2021 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen bezit je de Albanese nationaliteit en ben je elf jaar.

Op 29 oktober 2018 dienden je ouders, A. K. (...) (O.V. (...)) en V. K. (...) (O.V. (...)), in België een verzoek om internationale bescherming in, omwille van een bloedwraak waarin de familie van je vader verwickeld geraakte. Je vader en moeder vreesden dat je vader, je jongere broer E. (...) en jijzelf vermoord gingen worden in het kader van de bloedwraak die ontstond naar aanleiding van een incident

dat had plaatsvonden op 11 oktober 2018 waarbij je oom K. K. (...) drie mensen doodde en een vierde persoon verwondde.

Op 23 oktober 2018 verlieten je ouders samen met jou en je broer Albanië en reisden naar België. Op 22 maart 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal het verzoek van je ouders kennelijk ongegrond omdat ze geen feiten of elementen aanhaalden waaruit bleek dat ze voor de door hen aangehaalde problemen met de families van de slachtoffers geen beroep konden doen - of zou kunnen doen in geval van een herhaling van moeilijkheden bij een eventuele terugkeer naar Albanië - op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hen sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hun beroep tegen deze beslissing werd op 19 september 2019 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 4 augustus 2021 diende je een eigen verzoek in waarbij je verklaart dat je bij terugkeer naar Albanië vermoord zult worden, of niet naar school zou kunnen gaan omdat je steeds binnen zou moeten blijven, omwille van de bloedwraak. Ook vrees je vermoord te worden omdat mensen in Albanië voor het kleinste geschil elkaar doden.

Ter staving van je verzoek leg je je paspoort neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Bij de DVZ haalde je voogd aan dat je bij een psycholoog langs ging (vragenlijst CGVS, d.d. 15/09/2021). Hoewel gevraagd tijdens je onderhoud op het CGVS liet je na een psychologisch attest door te sturen. Hoewel tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS werd opgemerkt dat je heel veel stress had (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 04/10/2021, p. 6-7), gaven jij en je advocaat steeds aan dat je wou doordoen. Hoe dan ook werd je bij aanvang van het persoonlijk onderhoud erop gewezen te allen tijde een pauze te kunnen vragen indien je daar nood aan had (CGVS, p. 4). Er werd ook meermaals gevraagd of je een pauze nodig had en er werd ook een pauze genomen (CGVS, p. 6-8). Louter uit de bewering dat je bij een psycholoog langs ging, kan niet afgeleid worden dat je mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van je verzoek om internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Bij KB van 15 december 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw verklaringen dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw vader en moeder aanhaalden bij hun verzoek om internationale bescherming, waarvoor de beslissing nu definitief is. Je vreest immers dat de familieleden van de slachtoffers van de broer van je opa je vader, je broer en jou gaan vermoorden (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 04/10/2021, p. 7). Je vreest om dezelfde reden bij terugkeer naar Albanië ook steeds te moeten binnen blijven, niet naar school te kunnen en aldus geen vrienden te hebben (CGVS, p. 8-9).

Het verzoek van je ouders werd echter kennelijk ongegrond verklaard omdat ze geen feiten of elementen aanhaalden waaruit bleek dat ze voor de door hen aangehaalde problemen met de families van de slachtoffers geen beroep konden doen - of zou kunnen doen in geval van een herhaling van moeilijkheden bij een eventuele terugkeer naar Albanië - op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hen sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hun beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de RvV. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat jij, alsook je jongere broer E. (...), bij het verzoek van je moeder reeds werd ingeschreven als persoon ten laste en dat bijgevolg ook de weigeringsbeslissing in haar verzoek ook voor jou geldt. Het gegeven dat jij naar aanleiding van jouw verzoek naar diezelfde verklaringen verwijst die je vader en moede reeds aanhaalden in hun verzoek, is op zich niet van aard om de gedane vaststellingen van het CGVS in het kader van jouw verzoek op te heffen.

Met betrekking tot de verklaringen die je aflegt dat mensen in Albanië elkaar vermoorden voor het kleinste dispuut, dient te worden opgemerkt dat een dergelijke verwijzing van algemene aard op zich niet voldoende is om aan te tonen dat jij persoonlijk nood zou hebben aan internationale bescherming. Je dient immers je vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en je blijft desbetreffend in gebreke (CGVS, p. 9). Zo haal je aan dat je zelf vrienden had die ruzie hadden gemaakt waarna de ouders met elkaar in een conflict beland waren. De naam van die vrienden weet je echter niet meer, noch wie er wie had vermoord. Er kunnen dan ook wel enige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van het door jou gegeven voorbeeld worden geplaatst. Bovendien benadrukt je zelf in Albanië persoonlijk niets te hebben meegemaakt in die context (CGVS, p. 9).

Je paspoort uit Albanië toont enkel je identiteit aan.

Aldus blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Zoals ook reeds aangehaald in de beslissing van je ouders, blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albania-characterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit jouw gegeven voorbeeld dat vrienden van jou in een conflict geraakt waren, waarbij de politie wel was langs gegaan maar niets kon doen omdat ze niet wist wie eerst had geslagen, blijkt niet dat de politie de burgers niet kan of wil beschermen (CGVS, p. 9). Dat bepaalde misdrijven niet worden opgelost hangt nu eenmaal af van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen,...) los van de werking/inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een

bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “de beginselen van behoorlijk bestuur, van voorzorg en zorgvuldigheid”.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *“de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

De Raad bemerkt dat de ouders van verzoekende partij op 29 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekende partij als vergezellende minderjarige werd ingediend. Het verzoek van haar ouders werd op 22 maart 2019 door de commissaris-generaal kennelijk ongegrond verklaard omdat ze geen feiten of elementen aanhaalden waaruit bleek dat ze voor de door hen aangehaalde problemen met de families van de slachtoffers geen beroep konden doen – of zouden kunnen doen in geval van een herhaling van moeilijkheden bij een eventuele terugkeer naar Albanië – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hen sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 226 327 van 19 september 2019, waartegen geen cassatieberoep werd ingesteld bij de Raad van State. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een definitieve beslissing in de zin van artikel 1, § 1, 19° van de Vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat door verzoekende partij geen eigen feiten worden aangehaald die een apart verzoek rechtvaardigen.

Immers wordt er door verwerende partij terecht op gewezen dat (i) haar verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die haar ouders aanhaalden bij hun verzoek om internationale bescherming, (ii) met betrekking tot de verklaringen die zij aflegt dat mensen in Albanië elkaar vermoorden voor het kleinste dispuut, een dergelijke verwijzing van algemene aard op zich niet voldoende is om aan te tonen dat zij persoonlijk nood zou hebben aan internationale bescherming en zij haar vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* dient aan te tonen, alwaar zij in gebreke blijft, en (iii) het bijgebrachte paspoort enkel haar identiteit aantoont.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen afdoende argumenten bijbrengt die voormelde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en omstandig worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

2.2.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerdere verklaringen, en het op algemene wijze tegenpreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.2.4.1. Verzoekende partij beperkt zich tot het betoog dat haar familie geenszins beroep kan doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten en verwijst desbetreffend naar verschillende artikelen en rapporten aangaande de problematiek van bloedwraak in Albanië en de corruptie in het land, die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 2-21 van het verzoekschrift).

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat dergelijke loutere verwijzing naar de algemene situatie in Albanië geenszins beschouwd kan worden als een eigen element dat een afzonderlijk verzoek door verzoekende partij rechtvaardigt. Immers werd reeds door haar ouders in het kader van hun verzoek – dat, zoals reeds gesteld, op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekende partij als vergezellende minderjarige werd ingediend – verwezen naar algemene informatie omtrent o.a. bloedwraak en gebreken bij de Albanese politie en justitie. Naar aanleiding van de beroepsprocedure ingesteld door haar ouders tegen de beslissingen omtrent hun verzoek, oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds dat haar ouders door het aanhalen van dergelijke algemene informatie omtrent o.a. bloedwraak en gebreken bij de Albanese politie en justitie, niet aannemelijk maken dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen persoonlijk met betrekking tot de door hen ingeroepen problemen hulp en/of bescherming te bieden. Er werd op gewezen dat haar ouders geenszins *in concreto* aannemelijk maakten met betrekking tot hun verklaarde problemen in het kader van bloedwraak alle redelijke en realistische mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming te hebben aangewend en uitgeput en dat, zoals zij beweerden, de politie niet op afdoende wijze bescherming kan of wil bieden. Door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd onderstreept dat een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels niet volstaat om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hen in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert, en dat zulks *in concreto* dient te worden aangetoond, alwaar haar ouders echter in gebreke bleven (zie RvV 19 september 2019, nr. 226 327). Deze beoordeling geldt dan ook onverminderd voor verzoekende partij.

Wat betreft nog het bijgebrachte reisadvies inzake Albanië van de FOD Buitenlandse Zaken (bijlage 21 van het verzoekschrift), wijst de Raad er overigens nog op dat dergelijk reisadvies ten aanzien van toeristen die niet de Albanese nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijk reisadvies is *in casu* irrelevant daar het niet slaat op de concrete situatie van de verzoeker om internationale bescherming, doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Albanië.

2.2.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigen.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 4 oktober 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.7. De Raad duidt er ten slotte nog op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de Commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak wordt gedaan over de vraag of de minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

2.2.8. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT